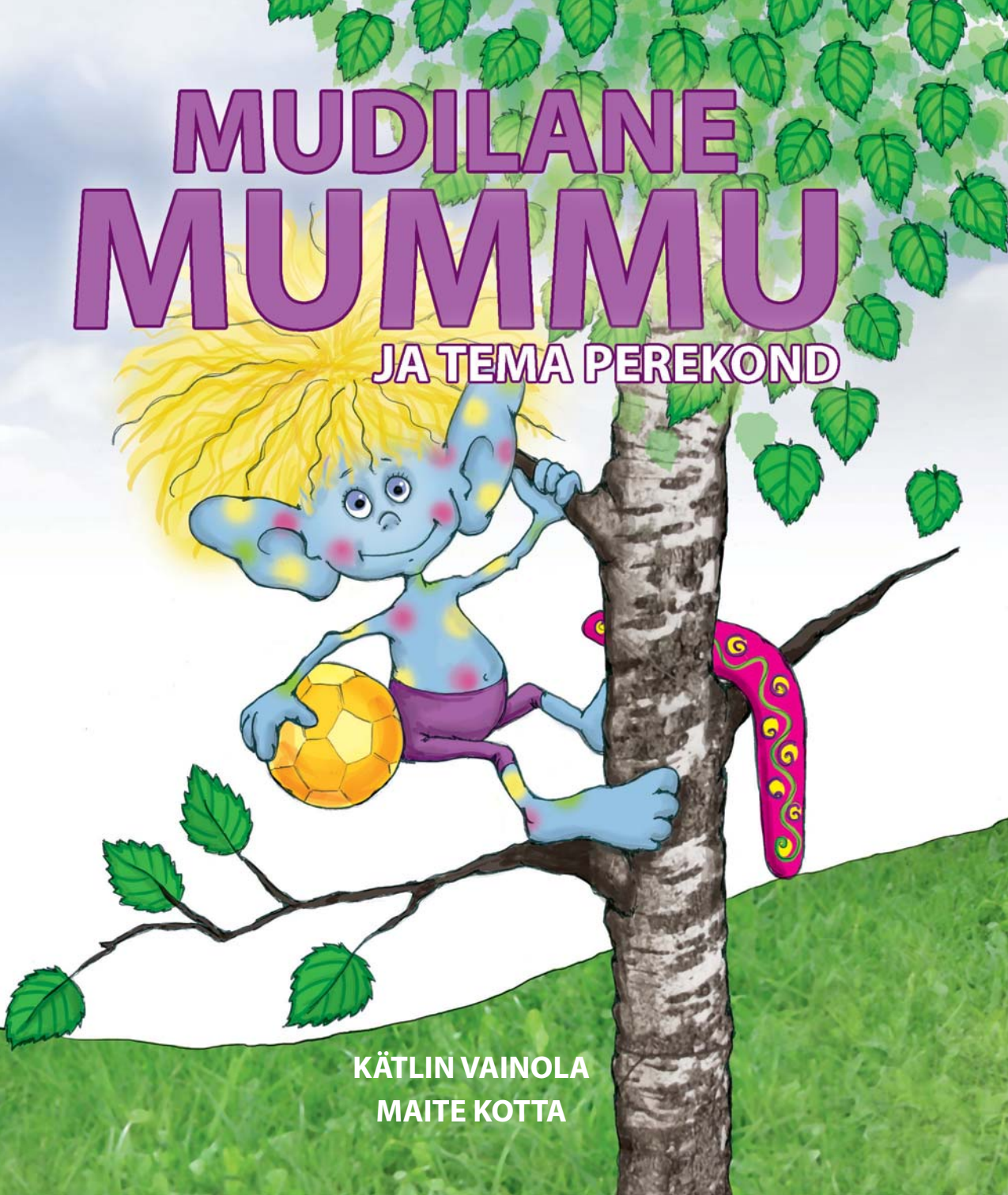

MUDILANE MUMMU

JA TEMA PEREKOND

KÄTLIN VAINOLA
MAITE KOTTA

„Mudilane! Mu-di-la-ne! Mummu! Mummuuuu...“ hõikas emme.
Aga vastuseks oli ainult vaikus.
Emme seisis majauksel ja vaatas tühja õue.
Ta hõikas veel: „Mummu! Mudilane Mummu! Kus sa oled? Uuu-
uuu...“

Ikka vaikus.

Emme pani kingad jalga ja astus õue, vaatas maja nurga taha, kõndis puuriida juurde, piilus sinna taha. Ta käis kasvuhoones ja uuris tomatite vahesid. Mudilast ei olnud kusagil.

Emme läks tänavale, et uurida, ehk on keegi teda näinud.

Mudilane kuulis väga hästi, et emme teda otsib, aga ta oli vait. Täiesti vait. Ta surus kiiruga pakitud väikese kohvri kõvasti kaenla alla ja põrnitses pahaselt maad.

Emme teda muidugi ei näinud, sest ta ei osanud aimatagi, et mudilane Mummu on osav ronija. Et ronib ühe raksuga ükskõik kui suure puu otsa ja peidab ennast lehtede vahele ära. Emme ei teadnud temast veel paljusid asju.

Ja nüüd oli suure kase otsas istuv mudilane Mummu otsustanud, et ta peab ära kolima. Kuhu, seda ta ei teadnud. Ja miks, seda ta ka ei teadnud. Lihtsalt – tal oli nii-nii paha tuju ja üldsegi... see ema ei olnud ju üldse tema päris ema.

TEINE KÜLA